

Η ανάγκη ειδικής προστασίας των δικαιωμάτων ορισμένων συμφερόντων, και ειδικότερα των πιστωτών, των μετόχων της μειοψηφίας και των φορολογικών αρχών πρέπει μεν να εξασφαλίζεται, σύμφωνα όμως προς την αρχή της αναλογικότητας, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο.

Συναφώς, η Πορτογαλική Δημοκρατία θα ηδύνατο, παραδείγματος χάριν, να προσδιορίζει την αξία της μη πραγματοποιηθείσας υπεραξίας επί της οποίας προτίθεται να διαφυλάξει τη φορολογική της αρμοδιότητα, χωρίς όμως ούτε να καθιστά τον φόρο άμεσα απαιτητό, ούτε να συναρτά την αναβολή της πληρωμής του προς άλλες προϋποθέσεις.

Ο — θεμιτός κατά τα άλλα — σκοπός της εξασφάλισης αποτελεσματικού φορολογικού ελέγχου και της καταπολεμής της φοροδιαφυγής θα μπορούσε επίσης να επιτευχθεί με λιγότερο περιοριστικές μεθόδους, με τη χρήση των μηχανισμών που προβλέπει η οδηγία 77/799/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1977, περί της αμοιβαίας συνδρομής των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών στον τομέα των αμέσων φόρων, ή η οδηγία 2008/55/ΕΚ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 2008, για την αμοιβαία συνδρομή για την είσπραξη απαιτήσεων σχετικών με ορισμένες εισφορές, δασμούς, φόρους και άλλα μέτρα.

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η πορτογαλική νομοθεσία βγαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, που είναι η εξασφάλιση της αποτελεσματικότητας του φορολογικού συστήματος. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή θεωρεί ότι η πορτογαλική νομοθεσία πρέπει να ακολουθεί τον ίδιο κανόνα είτε η έδρα, η πραγματική διεύθυνση ή περιουσιακά στοιχεία μεταφέρονται εκτός της πορτογαλικής επικρατείας είτε παραμένουν σ' αυτήν: ο φόρος πρέπει να εισπράττεται μόνον αφού πραγματοποιηθεί η αύξηση αξίας του ενεργητικού.

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 86.

(2) ΕΕ 2008, L 150, p. 28.

Προσφυγή της 25ης Ιανουαρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου του Βελγίου

(Υπόθεση C-41/10)

(2010/C 80/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: G. Rozet και N. Yerrell)

Καθού: Βασιλείο του Βελγίου

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μεταφέροντας στο εσωτερικό δικαίο εσφαλμένως και ελλιπώς τις οδηγίες 73/239/ΕΟΚ⁽¹⁾ και 92/49/ΕΟΚ⁽²⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει, μεταξύ άλλων, από τα άρθρα 6, 8, 15, 16 και 17 της πρώτης οδηγίας 73/239/ΕΟΚ, καθώς και από τα άρθρα 20, 21 και 22 της τρίτης οδηγίας 92/49/ΕΟΚ·

— να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα βελγικά ταμεία αλληλασφαλίσεως, δεδομένου ότι οι δραστηριότητές τους στον τομέα της συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας δεν αποτελούν τμήμα του εκ του νόμου συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως, δεν είναι σύμφωνα προς την πρώτη και την τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής. Συγκεκριμένα, τα ταμεία αλληλασφαλίσεως, στον βαθμό που τελούν σε ανταγωνισμό, στον τομέα της συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας, προς τις ασφαλιστικές εταιρίες, πρέπει να υπάγονται στο ίδιο νομικό καθεστώς με αυτές. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί συναφώς τον ισχυρισμό του καθού ότι οι υπηρεσίες συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας που προσφέρουν τα ταμεία αλληλασφαλίσεως εμπίπτουν στην εξαίρεση του άρθρου 2, παράγραφος 1, σημείο δ', της πρώτης οδηγίας και υποστηρίζει ότι η κάλυψη βάσει της συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας δεν μπορεί να εξομοιώνεται με τις «ασφαλίσεις που περιλαμβάνονται σε σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεως».

Η Επιτροπή τονίζει, πρώτον, ότι η διάταξη του άρθρου 6 της πρώτης οδηγίας προβλέπει ότι η ανάληψη δραστηριότητας πρωτασφάλισης υπόκειται σε προηγούμενη χορήγηση διοικητικής άδειας, την οποία πρέπει να ζητεί από τις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους καταγωγής η επιχείρηση που εγκαθιστά την έδρα της στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους. Τα βελγικά ταμεία αλληλασφαλίσεως όμως δεν έχουν λάβει άδεια σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη όσον αφορά τις δραστηριότητές τους συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στο καθού την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, σημείο α', της πρώτης οδηγίας, στον βαθμό που τα ταμεία αλληλασφαλίσεως δεν περιλαμβάνονται μεταξύ των νομικών μορφών που επιβάλλει ο νόμος για τις ασφαλιστικές εταιρίες στο Βέλγιο. Επιπλέον, επιτρέπεται στα ταμεία αλληλασφαλίσεως να ασκούν ένα μεγάλο φάσμα δραστηριοτήτων που δεν έχουν άμεση σχέση με τις ασφαλιστικές δραστηριότητές τους, ενώ το άρθρο 8, παράγραφος 1, σημείο β', προβλέπει ότι η επιχείρηση πρέπει να περιορίζει τον σκοπό της στην ασφαλιστική δραστηριότητα και στις εργασίες που προκύπτουν απ' ευθείας από αυτήν, εξαιρουμένης κάθε άλλης εμπορικής δραστηριότητας. Η βελγική νομοθεσία είναι επίσης προβληματική από την άποψη του άρθρου 8, παράγραφος 1, σημείο γ', στον βαθμό που αυτό προβλέπει ότι η επιχείρηση πρέπει να υποβάλλει ένα πρόγραμμα δραστηριότητας σύμφωνο προς το άρθρο 9 της οδηγίας. Κανένα όμως πρόγραμμα του είδους αυτού δεν έχει υποβληθεί από τα ταμεία αλληλασφαλίσεως όσον αφορά τις δραστηριότητές τους συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας. Τέλος, τα βελγικά ταμεία αλληλασφαλίσεως δεν έχουν την υποχρέωση να κατέχουν το ελάχιστο κεφάλαιο εγγυήσεως, αντίθετα προς τα όσα απαιτεί το άρθρο 8, παράγραφος 1, σημείο δ', της πρώτης οδηγίας.

Τρίτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, δυνάμει των άρθρων 13 επ. της πρώτης οδηγίας (ιδίως των άρθρων 16, 16α και 17) καθώς και των άρθρων 15 και 20 έως 22 της τρίτης οδηγίας, τα ταμεία αλληλοσφαλίσεως πρέπει να συνιστούν επαρκή τεχνικά αποθεματικά όσον αφορά τις δραστηριότητές τους συμπληρωματικής ασφαλίσεως υγείας καθώς και ένα επαρκές περιθώριο φερεγγυότητας όσον αφορά το σύνολο των δραστηριοτήτων τους. Στο Βέλγιο όμως, το περιθώριο φερεγγυότητας για τις συμπληρωματικές ασφαλίσεις θεσπίστηκε μόλις το 2002 και ο τρόπος υπολογισμού του περιθωρίου αυτού διαφέρει από αυτόν που προβλέπει η πρώτη οδηγία.

(¹) Πρώτη οδηγία 73/239/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1973, περί συντονισμού των νομοθετικών κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την ανάληψη δραστηριότητας πρωτασφάλσεως, εκτός της ασφαλίσεως ζωής, και την άσκηση αυτής (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001 σ. 157).

(²) Οδηγία 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής) (ΕΕ L 228, σ. 1).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Højesteret (Δανία) στις 28 Ιανουαρίου 2010, Viking Gas A/S κατά BP Gas A/S

(Υπόθεση C-46/10)

(2010/C 80/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείουσα: Viking Gas A/S

Εφεσίβλητη: BP Gas A/S

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 5, σε συνδυασμό με το άρθρο 7, της πρώτης οδηγίας 89/104 (¹) του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, την έννοια ότι στοιχειοθετείται ευθύνη της επιχείσεως Β λόγω παραποίησης σήματος, ως εκ του ότι αυτή προβαίνει στην πλήρωση προερχομένων από την επιχείρηση Α φιαλών αερίου με αέριο και στην πώληση αυτού του αερίου, όταν συντρέχουν οι ακόλουθες περιστάσεις;

1) Η Α πωλεί αέριο εντός, όπως αποκαλούνται, συνθετικών φιαλών ιδιαίτερου σχήματος, οι οποίες είναι καθεαυτές, δηλαδή ως σήμα συνιστάμενο στη συσκευασία, καταχωρισμένες ως δανικό σήμα και ως κοινοτικό σήμα. Η Α δεν είναι δικαιούχος αυτών των συνιστάμενων στη συσκευασία σημάτων, αλλά κατέχει άδεια αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως για τη χρήση τους στη Δανία και δικαιούται να κινείται δικαστικώς σε περίπτωση παραποίησης σήματος εντός της Δανίας.

2) Κατά την πρώτη απόκτηση μιας συνθετικής φιάλης με αέριο σε έναν από τους διανομείς της Α, ο καταναλωτής πληρώνει επίσης για τη φιάλη, η οποία περιέχεται έτσι στην κυριότητα του.

3) Η Α προβαίνει στην εκ νέου πλήρωση της συνθετικής φιάλης, παρέχοντας στους καταναλωτές τη δυνατότητα να ανταλλάσσουν σε έναν από τους διανομείς της Α, αντί πληρωμής για το αέριο, μια κενή συνθετική φιάλη με μια αντίστοιχη φιάλη, στην πλήρωση της οποίας προβαίνει η Α.

4) Η Β ασκεί τη δραστηριότητά της που συνίσταται στην πλήρωση φιαλών με αέριο, στις οποίες περιλαμβάνονται συνθετικές φιάλες που καλύπτονται από το κατά το ανωτέρω στο σημείο 1 συνιστάμενο στη συσκευασία σήμα, παρέχοντας στους καταναλωτές τη δυνατότητα να ανταλλάσσουν σε έναν διανομέα, ο οποίος συνεργάζεται με τη Β, αντί πληρωμής για το αέριο, μια κενή συνθετική φιάλη με μια αντίστοιχη φιάλη, στην πλήρωση της οποίας προβαίνει η Β.

5) Σε συνάρτηση με την πλήρωση των εν λόγω συνθετικών φιαλών με αέριο της Β, η Β επιθέτει σ' αυτές αυτοκόλλητα, στα οποία υπάρχει η ένδειξη ότι η πλήρωση πραγματοποιείται από τη Β.

2) Αν μπορεί να υποτεθεί ότι στους καταναλωτές θα δημιουργηθεί γενικώς η εντύπωση ότι υφίσταται μια σύνδεση μεταξύ της Α και της Β, πρέπει τότε να θεωρηθεί ότι αυτό έχει σημασία για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα;

3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, θα είναι διαφορετικό το αποτέλεσμα, αν οι συνθετικές φιάλες, εκτός του ότι καλύπτονται από το εν λόγω συνιστάμενο στη συσκευασία σήμα, φέρουν (έχουν αποτυπωμένα) επί πλέον το εικονιστικό σήμα και/ή το λεκτικό σήμα της Α, που είναι καταχωρισμένα, τα οποία παραμένουν ορατά παρά τα αυτοκόλλητα της Β;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ή στο τρίτο ερώτημα, θα μπορούσε να είναι διαφορετικό το αποτέλεσμα, αν ληφθεί ως βάση ότι ως προς άλλα είδη φιαλών, που δεν καλύπτονται από το εν λόγω συνιστάμενο στη συσκευασία σήμα, αλλά φέρουν το λεκτικό σήμα της Α και/ή το εικονιστικό σήμα της Α, η Α έχει αποδεχθεί επί πολλά έτη και εξακολουθεί να αποδέχεται το γεγονός ότι άλλες επιχειρήσεις προβαίνουν στην εκ νέου πλήρωση των φιαλών;